

Sygnatura akt II AKa 270/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Jarosław Mazurek (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Waldemara Kawalca

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2023 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 148 § 1 k.k. w związku z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 13 kwietnia 2023 r. sygn. akt III K 138/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 1200 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 270/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z 13 kwietnia 2023 r. ygn.. akt III K 138/22 dotyczący M. M.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
<i>Lp.</i>	<i>Oskarżony</i>	<i>Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi</i>	<i>Dowód</i>	<i>Numer karty</i>
2.1.1.1.	M. M.	Dotychczasowa karalność oskarżonego nie uległa zmianie na etapie postępowania odwoławczego.	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	k. 647-652
2.1.1.2.	M. M.	Pozytywna opinia z pobytu w warunkach Aresztu Śledczego.	opinia z Aresztu Śledczego we W. z 21.09.2023r.	k. 653-654.
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
<i>Lp.</i>	<i>Oskarżony</i>	<i>Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi</i>	<i>Dowód</i>	<i>Numer karty</i>
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

***Dowody będące podstawą
ustalenia faktów***

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	dokument obiektywny, niekwestionowany przez strony podchodzący z zasobów Krajowego rejestru karnego
2.1.1.2	opinia z Aresztu Śledczego we W. z 21.09.2023r.	Opinia sporządzona przez uprawnionego przedstawiciela Służby Więziennej opisująca (według standardów opinii o osadzonym) zachowanie oskarżonego w trakcie stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania – dowód niekwestionowany przez strony.

<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<i>Wyrok zaskarżył Prokurator Prokuratury (...)w L.i na podstawie art. 438</i>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

**pkt 1, 2 i 4 k.p.k.
wyrokowi zarzucił:**

I. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego M. M. (opisane w punkcie I części wstępnej wyroku) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 13§1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kpk i art. 157§1 kk i art. 159 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, w sytuacji, gdy poczynione w sprawie ustalenia faktyczne obligują do uznania, iż zachowanie wymienionego wypełnia znamiona zbrodni z art. 13§1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157§ 1 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art. 64§ 1 kk;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413§ pkt 6 kpk, polegającą na nie wskazaniu, w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, wszystkich przepisów ustawy karnej będących podstawą wymiaru kary orzeczonej wobec M. M. i powołaniu jedynie art. 156§1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, podczas gdy jako podstawę wymiaru kary Sąd powinien wskazać przepis art. 148§1 kk w zw. z art. 156§1 pkt 2 kk w zw. z art.11 §3 kk;

alternatywnie,
w razie nieuwzględnienia
powyższego zarzutu przez
Sąd Odwoławczy,
Prokurator zarzucił :

III. rażąco
niewspółmierność
orzeczonej wobec M.
M. kary 6 lat
pozbawienia wolności,
podczas gdy wskazana
reakcja karna w stosunku
do wysokiego stopnia
społecznej szkodliwości
przypisanego
oskarżonemu czynu,
rodzaju i wielości
naruszonych dóbr
prawnych, wielokrotnej
uprzedniej karalności
oskarżonego za czyny
przeciwko zdrowiu i
mieniu, w tym na karę
łącznie 2 lat i 6 miesięcy
pozbawienia wolności,
umyślnego popełnienia,
po roku od opuszczania
zakładu karnego, czynu
przeciwko zdrowiu i życiu
w warunkach recydywy,
nie spełnia należycie celów
kary, jest zbyt łagodna i
nieadekwatna do stopnia
społecznej szkodliwości
czynu oraz w relacji
do celów jakie winna
spełnić tak w zakresie
prewencji szczególnej
jak i społecznego
odziaływania, a w odczuciu
społecznym będzie rażąco
niesprawiedliwa.

Zwiąże o powodach
uznania zarzutu za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ad I. Podniesiony w pkt. I zarzutów apelacji zarzut obrazu prawa materialnego jest nietrafny i nie mógł być uwzględniony. Apelacja została sporządzona przez profesjonalnego prawnika, a zatem należy ją oceniać pod kątem ściśle wyprowadzonych zarzutów opisanych w punktach I - III apelacji. Obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy ustalony stan faktyczny sąd meriti niewłaściwie ocenia, pod względem prawnym najczęściej w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu. W przedmiotowej sprawie nie można uznać trafności zarzutu prokuratora, że sąd wadliwie przyjął odpowiedzialność M. M. jedynie za przestępstwo zbrodni kwalifikowanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k., art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. skoro jak wynika z niekwestionowanych przez prokuratora ustaleń faktycznych sąd meriti stwierdził, że M. M. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego Ł. P. podczas którego działając w zamiarze bezpośrednim usiłował spowodować ciężki uszczerbek na		

zdrowiu w postaci zadania pięciokrotnie ciosów nożem w szyję, ramiona, nogi, a zamiaru nie osiągnął z uwagi na postawę drugiego napastnika powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała średniego i lekkiego stopnia trwające dłużej niż 7 dni. Jak wynika z czynu przypisanego oskarżonemu sąd nie ustalił, by oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim zabójstwa, bądź by taki cel działania obejmował zamiarem ewentualnym. Już tylko z tego zestawienia wynika, że całkowicie nietrafny jest zarzut obrazy prawa materialnego to jest art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. Podobne stanowisko prezentuje także Sąd Najwyższy i piśmiennictwo naukowe. Zob. np. V KK 340/19 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 01-10-2020 „Zarzut naruszenia prawa materialnego ma rację wyłącznie wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, w odniesieniu do których prawo to stosowano”, opubl. L. oraz II AKa 359/18 - wyrok SA Warszawa z dnia 26-03-2019 „Zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący

akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti”, opubl. L..

Gdyby jednak przyjąć, że prokurator zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych sądu meriti, a jedynie w sposób wadliwy sformułował zarzuty apelacji i nie

tylko nie powołał art. 438 pkt. 3 k.p.k., ale także nie sformułował zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń, to gdyby jednak przyjąć (np. na podstawie treści uzasadnienia apelacji, że taki zamiar postawienia zarzutu rzeczywiście miał), to również z tak sformułowanym zarzutem błędnych ustaleń nie sposób się zgodzić. Oczywiście rację ma prokurator w tej części uzasadnienia, gdy wskazuje że zamiarowi ewentualnemu zawsze towarzyszy jakiś zamiar bezpośredni działania, przy czym należy podkreślić w tym miejscu, że bezpośredni zamiar działania sprawcy może być zamiarem bezprawnym i przestępczym, bądź też zamiarem irrelevantnym karnie. Nie może być jednak tak jak sugeruje skarżący prokurator, że w sytuacji działania z zamiarem bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (o znamionach przestępstwa z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.), zakończonego w stadium usiłowania można ustalić, że sprawca godził się także na spowodowanie skutku śmiertelnego. Odpowiedzialności karnej odpowiada bowiem wyłącznie osoba w granicach swojego zamiaru (art. 9§1k.k.), co należy rozumieć zamiaru ustalonego w toku

postępowania - najczęściej o charakterze zamiaru bezpośredniego. Tylko w sytuacji, gdy zamiar bezpośredni działania z różnych powodów nie podlega karnoprawnemu wartościowaniu sprawca odpowiada za skutki swojego działania właśnie na zasadzie zamiaru ewentualnego. Skoro w przedmiotowej sprawie sąd w sposób prawidłowy ustalił, że zamiarem działania oskarżonego było pobicie pokrzywdzonego i spowodowanie ciężkich obrażeń ciała i prawidłowo ustalił, że zamiarem oskarżonego nie było doprowadzenie do śmierci pokrzywdzonego (a nawet usiłowanie spowodowania śmierci), to nie sposób przypisać oskarżonemu działania w zamiarze bezpośrednim zabójstwa, jak chciał prokurator kierując akt oskarżenia czy też zamiaru ewentualnego zabójstwa, jak sugeruje w złożonej apelacji. Sąd I instancji po przeprowadzeniu w sposób bardzo rzetelny postępowania dowodowego poczynił bardzo precyzyjne ustalenia faktyczne, z których wynika, że pokrzywdzony jako pierwszy groził nożem oskarżonemu, który zaczął się go obawiać. Oskarżony i pokrzywdzony znają się ze środowiska przestępczego, którego członkowie rozwiązującą

sytuacje konfliktowe w sposób odmienny od powszechnie przyjętych zasad współżycia społecznego. Dlatego też słusznie sąd meriti dał wiarę oskarżonemu, gdy ten wiarygodnie wyjaśnił, że nożem który ukradł chciał nastraszyć pokrzywdzonego i „dać mu nauczkę”. Dla realizacji tego celu uzgodnił okoliczności napaści na pokrzywdzonego z D. C. z którym razem poszedł do pokrzywdzonego. Istotne i niekwestionowane przecież ustalenie poczynił sąd I instancji, gdzie wskazał że oskarżony zadawał ciosy chaotycznie, z za pleców D. C. i dlatego też ciosy te były zadane w różne części ciała. Gdy D. C. zorientował się w sytuacji próbował powstrzymać oskarżonego od zadawania dalszych ciosów, co mu się skutecznie udało. Niepodważalne są te ustalenia Sądu z których wynika, że gdy M. M. zobaczył intensywne krwawienie u pokrzywdzonego zaprzestał zadawania mu kolejnych ciosów nożem, a następnie osobiście zgłosił zdarzenie dzwoniąc na nr 112. Zwłaszcza ta ostatnia okoliczność jest istotna, bowiem świadczy o braku zamiaru zabójstwa (miał pełne ku temu możliwości, gdyż miał nóż i mógł nadal atakować zranionego już pokrzywdzonego). Oskarżony nie był

przymuszony do zawiadomienia pogotowia tylko zrobił to na prośbę Ł. P.. Warto zwrócić uwagę, że w zawiadomieniu telefonicznym oskarżony podał swoje imię i nazwisko, co też przemawia na jego korzyść i sprzeciwia się przyjęciu tezy, że wcześniej zamierzał dokonać zabójstwa pokrzywdzonego. Warto zwrócić uwagę na jeszcze jedną okoliczność, która wyklucza zdaniem Sądu Odwoławczego możliwość przypisania oskarżonemu działania z zamiarem usiłowania zabójstwa, a mianowicie na treść artykułu 15 § 1 k.k. który stanowi, że nie podlega karze za usiłowanie (w tym wypadku przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.), kto dobrowolnie odstąpił od dokonania lub zapobiegł skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego. W takiej sytuacji sprawca odpowiada wyłącznie za rzeczywiście wyrządzone skutki swojego działania. Oczywiście ta argumentacja ma charakter wyłącznie dodatkowy, bowiem w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby zastosowania tego przepisu, gdyż sąd I instancji prawidłowo ustalił zamiar działania oskarżonego, to jest zamiar spowodowania ciężkich obrażeń ciała pokrzywdzonego, które

ostatecznie zakończyły się na fazie usiłowania spowodowania ciężkich obrażeń, a doprowadziły do powstania wyłącznie obrażeń ciała o charakterze średnim. Mając na uwadze wskazane wyżej argumenty stwierdzić należy, że zarzut obrazy prawa materialnego okazał się całkowicie chybiony, a podniesione w uzasadnieniu apelacji wywody zupełnie nieprzydatne do postawionego zarzutu. Skarżący dokonuje w uzasadnieniu apelacji oceny ustaleń Sądu podważając te które wskazują na brak zamiaru zabójstwa, przy czym podniesione argumenty są wyłącznie polemiką z argumentami Sądu meriti zawartymi w obszernym uzasadnieniu na stronie 4-12. Wystarczy podkreślić, że w uzasadnieniu apelacji prokuratora poza dowolnie snutymi hipotezami o innym niż przyjęty zamiarze działania oskarżonego, skarżący nie wskazał ani jednego dowodu mającego świadczyć o zamiarze dokonania zabójstwa. Wszak takie okoliczności jak działanie pod wpływem środków odurzających, wielość ciosów zadanych pokrzywdzonemu, okoliczności popełniania w przeszłości także przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu może świadczyć zarówno o

działaniu w zamiarze ewentualnym zabójstwa jak również o zamiarze działania spowodowania ciężkich obrażeń ciała. Twierdzenie zatem prokuratora o usiłowaniu zabójstwa jest rozumowaniem dowolnym, sprzecznym z zasadami art. 7 k.p.k. Podstawę wszelkich ustaleń mogą być bowiem wyłącznie dowody pewne i jednoznaczne.

Ad II.

Częściowo zarzut obrazy przepisów prawa procesowego w szczególności art. 413 § 1 punkt 6 k.p.k. można uznać za trafny, bowiem rzeczywiście w przypadku przypisania sprawcy przestępstwa w stadium usiłowania zgodnie z art. 14 § 1 k.p.k. podstawą wymiaru kary jest ten właśnie przepis, podobnie sąd meriti w podstawie wymiaru kary winien wskazać całą treść art. 156 § 1 k.k., a zatem także podpunkt 2 dotyczący ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, niemniej jednak uchybienia te „można rzec” - o charakterze technicznym, nie mają żadnego wpływu na prawidłowe rozstrzygnięcie, co do meritum sprawy. Pamiętać bowiem należy, że w postępowaniu odwoławczym sąd uwzględni obrazę prawa

procesowego tylko wtedy gdy mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – zobacz całą treść art. 438 pkt. 2 k.p.k.

Ad. III.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary opisany w pkt. III zarzutów apelacji jako zarzut alternatywny w przypadku odrzucenia zarzutu opisanego w pkt. I zdaniem sądu odwoławczego także nie zasługiwał na uwzględnienie. Skarżący we wnioskach alternatywnych wnosił o wymierzenie oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności za przypisane przestępstwo kwalifikowane z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. art. 157 § 1 k.k. art. 159 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego podstawą uwzględnienia tego zarzutu może być wyłącznie stwierdzenie, iż wymierzona kara jest niewspółmiernie rażąco łagodna i jako taka może być oceniona jako kara niesprawiedliwa. Sąd I instancji wymierzając karę 6 lat pozbawienia wolności, jak wynika z pisemnego uzasadnienia, wziął pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe zaistniałego czynu jak również okoliczności podmiotowe dotyczące

stopnia zawinienia oskarżonego. Uwzględnił jako okoliczność łagodzącą zaprzestanie zadawania dalszych ciosów przez oskarżonego, a także powiadomienie służb ratunkowych i pozostanie przy rannym do czasu przybycia pogotowia. Innymi słowy sąd uwzględnił, iż oskarżony poddał się instytucjom wymiaru sprawiedliwości. Sąd ocenił stopień szkodliwości społecznej jako wysoki, uwzględnił niekontrolowane, intensywnie agresywne zachowanie się oskarżonego, uwzględnił także uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego wskazując na jego niepoprawność. Analizując argumenty podniesione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzić trzeba, że sąd prawidłowo odniósł się do wszystkich okoliczności obciążających występujących po stronie oskarżonego jak też tych łagodzących mających wpływ na niższy możliwy wymiar kary. Sąd rozstrzygając o wymiarze kary kieruje się dyrektywami wskazanymi w art. 53 § 1 k.k., a zatem ostatecznie wymierza karę w granicach swojego „sędziowskiego uznania”. Analiza podniesionych przez prokuratora argumentów nie była przekonywająca w takim stopniu, aby skutecznie

podważyć karę wymierzoną przez sąd I instancji. Pamiętać należy, że w toku postępowania odwoławczego, Sąd Odwoławczy nie może zmienić kary czy jej wymiaru tylko dlatego, że ma inne przekonanie, że mogłaby być wymierzona kara łagodniejsza, lub surowsza albo innego rodzaju, a orzeczenia reformatoryjnego w tym zakresie może dokonać wyłącznie wtedy, kiedy kara wymierzona za poszczególne przestępstwa, czy też kara łączna razi swą niesprawiedliwością (tak m. in.: wyrok SN z dnia 16 lutego 2009r., II K 132/05, LEX nr 725034). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodzi. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że tylko wtedy możliwa jest korekta wyroku sądu I instancji w zakresie wymiaru kary, kiedy zaakceptowanie kary orzeczonej przez sąd I instancji czyniłoby to orzeczenie niesprawiedliwym. W przedmiotowej sprawie tak nie jest. Orzeczona kara 6 lat pozbawienia wolności może nie jest szczególnie surowa, ale na pewno nie jest rażąco łagodna.

Wniosek

Prokurator uniósł o:

zasadny

<p>1. zmianę punktu I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku poprzez uznanie M. M. za winnego czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk kary 15 lat pozbawienia wolności,</p> <p>alternatywnie, w razie nieuwzględnienia pierwszego z zarzutów przez Sąd Odwoławczy, wniósł o:</p> <p>zmianę punktu I części dyspozytywnej wyroku poprzez orzeczenie wobec M. M. - na podstawie art. 14§1kk w zw. 156§1 pkt 2 kk w zw. z art. 11§ 3 kk kary 10 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Skoro żaden z zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora nie okazał się słuszny, to niemożliwe było uwzględnienie wniosku podstawowego i alternatywnego zawartego w apelacji.</p>			

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
---	--

4.1.	Sąd odwoławczy nie stwierdził występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, a określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., w art. 455 k.p.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p><i>Sąd Apelacyjny utrzymał wyrok Sądu I instancji w następującym zakresie:</i></p> <p><i>I.</i> w miejsce zarzuconego oskarżonemu M. M. czynu opisanego w części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że w dniu 16 maja 2022 r. w L. w mieszkaniu przy ul. (...), biorąc udział z ustaloną osobą w pobiciu pokrzywdzonego Ł. P., podczas którego używając noża i działając w zamiarze bezpośrednim usiłował spowodować u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu zadając pokrzywdzonemu wiele ciosów nożem, pięciokrotnie godząc go w okolice następujących miejsc: szyi po stronie lewej, prawego ramienia, grzbietu po stronie lewej, lewego kolana i prawego uda, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę drugiego ustalonego uczestnika pobicia, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci ran kłutych w okolicy szyi po stronie lewej, tylnej powierzchni tułowia (grzbietu), ramienia prawego, uda prawego i kolana lewego, niewielkich rozmiarów odmy i krwiaka lewej jamy opłucnowej, odmy podskórnej oraz mięśniowej w okolicach doznanych ran oraz niedokrwistości pokrwotocznej średniego i lekkiego stopnia, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała oraz rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego trwającymi dłużej niż siedem dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z 9.05.2018 r., sygn. akt II K 394/18 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, który został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z 9.01.2019 r., sygn. akt II K 185/19, na mocy</p>	

którego wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.10.2018 r. do 9.04.2021 r., kwalifikując ten czyn jako zbrodnię z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego M. M. na rzecz pokrzywdzonego Ł. P. 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od 14 sierpnia 2022 r., godz. 23.15 do 13 kwietnia 2023 r.;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. M. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża służącego do popełnienia przestępstwa, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/160/22/P pod 3 (Drz (...));

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 2.520 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu M. M. z urzędu oraz kwotę 579,60 zł tytułem zwrotu podatku VAT, a nadto kwotę 213,84 zł tytułem zwrotu kosztów podróży z siedziby Kancelarii do Sądu Okręgowego w Legnicy;

VI. zwalnia oskarżonego M. M. od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Ponieważ wniosek o sporządzenie uzasadnienia wpłynął jedynie od Prokuratury (...) w L. na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. w związku z art. 457 § 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny ograniczył zakres podmiotowy i przedmiotowy uzasadnienia do oskarżonego i apelacji Prokuratora. Skoro podniesione zarzuty apelacyjne okazały się nietrafne, to zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 1200 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.</p> <p>Rozstrzygając o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny oparł się o ukształtowaną już linię orzecniczą tutejszego Sądu znajdującą swoje wsparcie w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 roku (SK 66/19), z 20 grudnia 2022 roku (SK 78/21) oraz z 19 kwietnia 2023 roku SK 85/22.</p>

PODPIS

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury (...)	w L.
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	całość rozstrzygnięcia

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana